

Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng 2, 2017: Tết Năm Xưa

Hai chị em Ngọc Điềm và Giáng Hương vừa nhàn nhã thoải mái tắm nắng buổi sáng bên cạnh bờ giếng, vừa say sưa theo dõi cảnh tượng gia đình ông bà Nhân sửa soạn đón Tết.

Căn phòng thật lớn gọi là cái nhà ngang kéo dài theo hết chiều rộng của căn nhà, có cửa từ nhà trên đi xuống, bên tay trái nối liền với bếp, còn bên tay phải thì ngoài cái cửa để đi ra bếp và sân là một cái cửa sổ lớn có chấn song sắt. Cái cửa sổ này chạy từ cửa lớn cho đến bức tường cạnh nhà hàng xóm ở bên phải. Cạnh đó là một cái giếng lớn dùng chung với nhà bên cạnh, đứng ở giếng hay trong vườn đều nhìn thấy tất cả trong nhà ngang xuyên qua cái cửa sổ lớn này. Từ nhà bếp kéo dài xuống là nhà tắm, nhà xí, kho chứa những dụng cụ làm vườn và đồ đạc lặt vặt, đến chuồng gà, cho đến cuối hàng rào là hàng dừa Xiêm. Giữa cái giếng và nhà bếp là khoảng sân xi măng lớn, phần còn lại là khu vườn ông bà Nhân trồng đủ mọi loại cây, dừa, khế, na, chuối, chùm ruột. Cây chùm ruột này nằm ngay cạnh bờ giếng, lại có bóng mát của cây dừa cao của nhà bên cạnh, nên nơi đây mấy cô con gái nhà này hay treo mấy cây lan [Ngọc Điềm](#), [Giáng Hương](#), [Văn Đà](#), [Hạc Vĩ](#), [Giả Hạc](#), [Hoàng Thảo](#)..., vừa có hơi ẩm vừa dễ tưới tắm và được nắng buổi trưa đã được lọc qua bởi những cành lá dừa.

Hạc Vĩ

Thành ra mọi sinh hoạt của gia đình này ban ngày hầu hết là quanh quẩn ở cái nhà ngang, sân sau và nhà bếp, hai chị em Ngọc Điềm, Giáng Hương từ sáng sớm cho đến khuya, suốt một ngày dài khi nào cũng được chứng kiến những cảnh xảy ra trước mặt hai chị em, nên hai cô gần như hòa vào cái không khí tĩnh mịch hay náo nhiệt bận rộn, vui hay buồn của gia đình này.

Hôm nay đã là 29 Tết, mọi người trong gia đình này hình như ai cũng có việc phải làm. Ông Nhân sáng sớm đã cắt mấy tàu dừa, tàu lá chuối khô, tía hết những cành có màu nâu héo khô xấu xí đi cho khu vườn trông tươi mát một màu xanh mát mắt. Hiện giờ ông đang lấy cái xẻng nhỏ, cẩn thận ấn từng nhát xẻng một xuống dưới đất để đào mấy hũ rượu nếp than mà bà Nhân đã hạ thổ từ một trăm ngày trước ở trong vườn. Bà Nhân tất tả bận rộn nhất trong nhà, bà phải để mắt vào bốn cái bếp than đỏ hồng, cái lớn nhất đang có nồi măng hầm giò heo. Hai cái bếp trung bình trên đó có nồi cá thu kho gừng, nồi kia là nồi thịt kho tàu. Cái bếp nhỏ nhất bà Nhân đang khuấy nồi chè kho. Vẫn là cô con gái lớn đang ngâm lát, rửa và lau lá dong, trước đó cô này đã giã hành, thái thịt để sẵn đó chờ bà Nhân rảnh tay sẽ ướp thịt gói bánh chưng. Thảo, cô em kế Vân yếu ớt mình hạc xương mai đang ngồi gói những miếng mứt măng cầu xiêm và mứt me bằng giấy bóng kính màu trắng. Cô này rất khéo tay, những miếng mứt mà cô gói xong trông thật gọn gàng, miếng nào miếng nấy đều tằm tấp như ở tiệm, giấy bóng cắt không thừa mà cũng không thiếu. Dung là con gái út được giao cho gấp và bỏ những đồng tiền mới toanh mới đổi ở ngân

hàng về vào trong những cái phong bì đồ, để mừng một Tết người lớn mừng tuổi cho đám trẻ con. Lâu lâu Dung lại đưa những đồng tiền sạch bóng, thẳng thắn không một nếp nhăn như chưa từng có ai đụng đến, đưa lên mũi hít lấy hít để. Còn cô áp út là Hảo đang ngồi trên cái đôn nhỏ, cạnh bờ giếng đãi đậu xanh và nếp. Mọi người ai có công việc này, chăm chỉ vui vẻ, trong lòng ai cũng có chung một niềm vui, còn chờ hai người con trai lớn là Tâm và Thành học ở Sài Gòn chiều nay mới theo xe đò về là toàn thể gia đình sẽ được xum họp đông đủ.

Cô Giáng Hương bảo cô Ngọc Điềm:

“Tết vui quá chị ơi, nhìn cảnh gia đình này người này người kia sửa soạn ăn Tết sao em cũng thấy vui lây, chị nhỉ. Em thấy hình như Hảo là thấy rạng rỡ nhất, hôm trước em nghe Mai Phương là người yêu của cô ấy dặn là Tết này anh ta sẽ ăn Tết ở Nha Trang thay vì ở Cần Thơ, chắc vì vậy mà em thấy Hảo mắt lúc nào cũng long lanh, miệng lúc nào cũng như đang mỉm cười.”

Ngọc Điềm thờ dài:

“Em để ý đến cô Hảo mà nói ra như vậy thì chị cũng nói chuyện này cho em biết luôn, này giờ chị nhìn cô này mà cứ xót xa, thương cho cô ấy quá thôi, mà mình biết nhưng chẳng làm gì được cho cả. Mấy hôm nay sau khi biết chuyện chị cứ nhìn cô ấy rồi lại thương cho cô bé ngây thơ hồn nhiên quá, chẳng biết gì đang xảy ra ở ngoài đời kia.”

Giáng Hương giật mình khi nghe cô chị nói như vậy:

“Thảo nào mấy hôm nay thỉnh thoảng em bắt gặp chị đang nhìn cô ấy một cách ái ngại. Chuyện gì chị biết, mà chị có vẻ sâu thâm quá như vậy chị, cái gì xảy ra kinh khủng lắm phải không chị, chị phải nói cho em nghe đi, sót ruột quá.”

Captain TRAN THE VINH

“Em nhìn cái tủ sách kê ở trong cái nhà ngang kia kìa, đầu đuôi ở đó mà ra đây.”

Giáng Hương đang nóng lòng ngóng nghe chuyện nên khi Ngọc Điềm nói bằng quơ như vậy, cô bực mình gất lên:

“Khiếp, Tết nhất có khác, chị nói chuyện khó hiểu quá. Nhà này thì lúc nào mà không có cái tủ sách đó, ai cũng thích đọc hết, nhất là cô Thảo và cô Hảo. Chị em mình đã từng gọi họ là hai con một sách, chị nhớ không? Mà mấy quyển sách vô tội nằm im lặng trên kệ sách thì làm gì mà gây ra chuyện bé chuyện to được.”

Ngọc Điềm ôn tồn:

“Em nhìn năm quyển truyện sắp ngang, riêng ra một chỗ, nhìn vào là thấy ngay, mấy quyển truyện đó là truyện của ông Lê Xuyên, mở sách đó toàn là sách của anh Mai Phương tặng cho cô Hảo đấy.”

“Em thấy rồi, đúng đó chị, em thấy là cô Hảo gần đây toàn đọc mấy quyển sách này, hình như anh ta mới tặng cho cô bé khoảng sáu tháng này thôi mà. Em để ý mỗi lần lấy một quyển sách trong số sách này ra đọc là Hảo hay cầm lên hôn quyển sách mấy cái, rồi ôm chặt vào ngực, sau đó mới giờ sách ra đọc. Đọc xong rồi, trước khi bỏ sách lại vào chỗ cũ, cô ấy cũng lại ôm chặt quyển sách vào ngực, hôn quyển sách một lần nữa, và mắt thì mơ mơ màng màng, y hệt những lúc cô ấy đọc những xấp thơ tình viết bằng giấy pơ luya màu xanh nước biển mà Mai Phương gửi cho cô ấy một tuần mấy lần.”

Ngọc Diễm cười buồn:

“Em nói đúng, trách mấy quyển sách vô tội thì thật là vô lý, nhưng thật sự đầu đuôi là ở chúng nó ra đây. Tết này Mai Phương cũng ra Nha Trang ăn Tết như đã nói với cô Hảo, mà nếu chị đoán không lầm thì chắc chỉ ghé qua đây một tí thôi, thì giờ còn lại thì chắc chắn là anh ta đi Đà Lạt ăn Tết với cả gia đình của cô chủ tiệm sách ở đường Độc Lập, trước rạp xi nê Tân Tân đấy. Họ có xe nhà, Mai Phương lại biết lái xe nữa, anh ta đã tình nguyện làm tài xế đưa cả nhà đi Đà Lạt, vừa ăn Tết vừa nghỉ mát trên đó rồi, vì họ có cái trại mà. Bạn của anh Văn Đà ở trong nhà đấy tiết lộ hết với anh ấy, anh ấy nói lại với chị, nên mấy hôm nay chị cứ nghĩ đến cô Hảo mà buồn cho cô em ạ, trái tim nhỏ bé của cô này sẽ có một ngày rất đau khổ vì anh chàng Mai Phương, chỉ không biết sớm hay là muộn đây thôi.”

Nhà văn Lê Xuyên

Giáng Hương thất kinh:

“Giời đất ơi, thế là Mai Phương có tình ý với cô con gái chủ tiệm sách ấy hở chị... chết thật...”

Ngọc Diễm ngắt lời em:

“Tình với ý gì nữa, hai người bỏ bịch với nhau cả bốn, năm tháng. Họ sắp cưới nhau đến nơi rồi. Em có để ý là kỳ này ra làm việc ở Nha Trang, Mai Phương chỉ ghé nhà này một tuần có vài lần thôi. Chẳng bù cho hồi xưa, ngày nào sau giờ cơm cũng ghé qua đây, kèm học cho cô Hảo, ở đây đến khuya mới về trại lại. Thế em có biết là lâu lắm rồi Mai Phương không rủ mấy cô này đi xi nê không. Ở đây chỉ có rạp Tân Tân là lúc nào cũng chiếu phim hay và chọn lọc, hễ đi xi nê là họ đi ở rạp này. Bây giờ anh ta đâu dám đưa mấy cô nhà này đi xi nê nữa, vì tiệm sách của cô bỏ nằm ngay trước cửa rạp hát, cô ta mà thấy thì hỏng hết. Bây giờ nếu Mai Phương dắt cô Hảo đi chơi thì toàn là đi bơi ở biển hay đi mấy cái chùa ở trên núi, hay về nhà quê, đâu thấy ra phố đi xi nê nữa đâu.

Em nhìn lại xem, trách anh ta cũng không được, đàn ông họ tính toán chứ. Hơn nữa, anh này hơn cô Hảo đến chín tuổi, chờ cô này lớn thì ít nhất cũng phải vài năm nữa. Nhà này nghèo, anh ta cưới cô Hảo về, hồi môn chẳng có một xu, anh ta phải còng lưng ra nuôi vợ con. Trong khi cưới cô chủ tiệm sách thì có nguyên một cửa hàng sách đồ sộ nằm trên cái phố lớn nhất Nha Trang, thêm xe hơi, mấy căn phố cho thuê nữa, chẳng phải lo gì hết. Cô Hảo nhà mình nhan sắc

lại tầm thường, chỉ được cái lúc nào cũng vui vẻ, mà chả nhẽ sau này những lúc túng bấn, bán được cái vui vẻ đó mà ăn được à? Cô chủ tiệm sách thì cũng chẳng phải chim sa cá lặn gì, nhưng họ có tiền, quần là áo lượt, tơ lụa đắt tiền phủ lên người, Người Đẹp Vì Lụa, Lúa Tốt Vì Phân mà, làm sao mà một cô bé ở trong cái xóm nghèo của người Bắc di cư này không thua, tội nghiệp.”

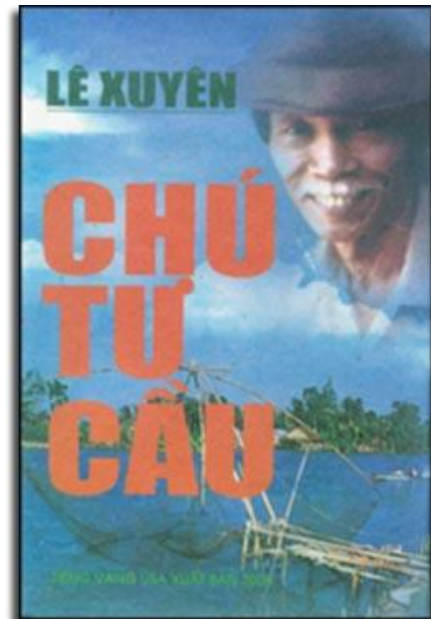
Thế rồi cô Ngọc Điềm tha thân kể cho Giáng Hương nghe những chuyện cô em chưa biết. Cô Hảo nhà mình người Bắc, quen anh Mai Phương là một phi công người miền Nam quê ở Cần Thơ. Người miền Nam nên Mai Phương tính tình cởi mở, nói năng rất vui vẻ duyên dáng. Anh này bay đi, bay về đường Cần Thơ - Nha Trang rất thường, nên vài ba tháng là hai người được gặp nhau. Giữa những lần gặp mặt đó là Mai Phương gửi cho cô này những bức thư tình đầy côm, mượn những lá thư xanh để trút bao nhiêu nhớ nhung, thiết tha quyến luyến cùng kể lể với người yêu nhờ những chuyến bay đi làm việc từ tỉnh này qua tỉnh khác của anh ta, đại loại những chuyện đường xa dưới miền Nam mà cô Hảo lúc nào cũng tò mò muốn biết. Ví dụ như anh kể mỗi lần ghé tỉnh Cao Lãnh, Vĩnh Bình, là anh ta không ăn ở tiệm ăn, mà đi thẳng vào chợ ăn bún mắm, phá lấu, rồi mua những món bánh ngon như bánh gan, bánh da lợn, bánh bò mang về... vì chợ Cao Lãnh nổi tiếng với những món ngon này.

Cô Hảo thì thích đọc, thích biết những chuyện như thế, mà người viết thư cũng say mê kể lể cho người yêu người Bắc, nên những lá thư tình càng ngày càng dày thêm, một tuần thư đến hai ba lần là rất thường.

Năm đó có một nhà văn miền Nam, quê cũng ở Cần Thơ, tên là Lê Xuyên, ông này có lối viết phóng khoáng, mộc mạc dí dỏm với những lời đôi thoại đặc sệt giọng miền Nam. Biết Hảo thích đọc Lê Xuyên, nên một ngày đến thăm người yêu, Mai Phương ghé một tiệm sách lớn ở đầu đường Độc Lập, mua quyển truyện “Chú Tư Cầu” là quyển sách đầu tay của Lê Xuyên. Cô Hảo được tặng sách, đọc mê mết, mặc dù trước đó cô đã đọc truyện này hàng ngày trên báo. Mai Phương rất lấy làm thích thú, chuyên sau có dịp ra Nha Trang, anh ta lại ghé vào tiệm sách đó, mua quyển “Vợ Thầy Hương” tặng người yêu.

Khi ra Nha Trang lần nữa, Mai Phương ghé tiệm sách để mua quyển “Đêm Không Cùng” trước khi ghé vào nhà Hảo. Cô chủ tiệm sách thấy người khách quen sau vài tháng vắng mặt, lần này ghé qua, lại mua một quyển sách khác của Lê Xuyên, nên bắt đầu tò mò hỏi chuyện. Chuyện qua chuyện lại, cho đến lúc Mai Phương trả tiền, cầm quyển sách để đi đến nhà Hảo thì cô chủ hàng sách và Mai Phương đã có chút ít vắn vương tình cảm với nhau.

Chuyến đó Mai Phương ở Nha Trang đến ba tháng, Hảo được tặng thêm hai quyển sách nữa của Lê Xuyên là “Rặng Trâm Bầu” và “Chú Ba Công”. Hai quyển sách này không phải đến với Hảo có tình yêu của Mai Phương đi kèm như ba quyển sách trước, mà là cái có cho Mai Phương có dịp gặp gỡ cô hàng sách. Những lần từ trại ra phố của Mai Phương bây giờ là ngừng ở tiệm sách,

chuyện trò cùng cô chủ tiệm, giờ này qua giờ khác, sau đó đến giờ trở về trại, anh ta không muốn đi xa hơn nữa, không muốn đi vào cái xóm nghèo mà trước đây anh nỏ nức suốt một ngày làm việc, chờ mau đến chiều để đi thăm người yêu. Giờ đây anh vẫn biết là chiều chiều, sau bữa cơm, dọn dẹp, rửa chén bát xong xuôi, Hảo thế nào cũng sẽ lấy sách vở ra, vừa học vừa chờ anh ghé thăm, nhưng lòng anh không muốn đến căn nhà đó nữa.

Giáng Hương thần thờ:

“Thảo nào em thấy bây giờ Mai Phương ít ghé đây quá. Tối nào Hảo ngồi học bài ở dưới nhà ngang mà mắt cứ để lên cửa nhà trên. Chờ bóng dáng Mai Phương.”

Ngọc Điềm thờ dài:

“Mấy hôm trước nghe anh Văn Đà tiết lộ chuyện Mai Phương lái xe cho cả nhà cô tiệm sách đi Đà Lạt ăn Tết là chị thấy Hảo đã mất anh này rồi. Tội nghiệp cô Hảo và còn tội nghiệp hơn nữa là cô này ngây thơ quá, chẳng để ý gì đến những thay đổi của người mình đang yêu. Vẫn tưởng đời chung quanh mình lúc nào cũng toàn là màu hồng.”

Tết năm ấy, đúng như lời hai chị em Ngọc Điềm, Giáng Hương đã thăm thì với nhau. Mai Phương mãi chiều mùng Ba Tết mới ghé qua nhà Hảo, cô này vẫn chẳng biết gì, chẳng chút giận hờn vì Mai Phương đến trễ. Bao nhiêu u uất, mong chờ chồng chất đè nặng trong lòng cô trong mấy ngày Tết nhưng khi Mai Phương hiện ra ở cổng nhà với nụ cười trên môi là những nỗi niềm này tan biến trong khoảnh khắc. Hảo vui vẻ đón tiếp, hồn nhiên cười nói giòn dã, kể chuyện ăn Tết mấy ngày vừa qua cho người yêu nghe.

Bên bờ giếng, dưới bóng cây râm mát trong vườn, Ngọc Điềm, Giáng Hương nhìn nhau, rồi cả hai đưa ánh mắt xót xa nhìn cô chủ nhỏ, cùng buông tiếng thờ dài.

Xuân tàn, Hạ đến. Mùa Hạ năm đó Hảo thi đậu tú tài được gửi vào Sài Gòn học. Hành lý lên đường lúc ấy chắc chắn là có năm quyển tiểu thuyết của Lê Xuyên và một hộp bánh bích quy đầy ắp những lá tình thư màu xanh. Trong lòng cô gái nhỏ tràn đầy một niềm hy vọng là ở Sài Gòn cô sẽ có nhiều dịp được gặp Mai Phương hơn vì quãng đường Cần Thơ - Sài Gòn sẽ ngắn hơn đường Cần Thơ - Nha Trang... Cô không ngờ chuyến đi học xa nhà đó của cô đã kết thúc một khúc ly ca phơi thai bởi Mai Phương từ mùa Đông năm trước.

Xin hẹn và hy vọng gặp lại các bạn trong Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng Ba, 2017.

Phạm Hảo